

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Ladislavem Hejtmánkem ve věci

žalobce: **S.**
zastoupen advokátkou Mgr. Hanou Křenkovou
sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. března 2026, č. j. CPR-39193-6/ČJ-2025-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- [1] Žalobou ze dne 1. 4. 2026 žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2026, č. j. CPR-39193-6/ČJ-2025-930310-V235, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 22. 10. 2025, č. j. KRPA-332800-11/ČJ-2025-000022-SV (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňový orgán žalobci uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „*zákon o pobytu cizinců*“), a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na 1 rok. Doba k vycestování byla žalobci stanovena na 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Žalobní argumentace

- [2] Žalobce namítá nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný řádně neposoudil možnost postupu dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uložené správní vyhoštění by „teoreticky“ mohlo být přípustné v situaci, kdy by na území České republiky vědomě a cíleně porušil zákon s cílem zde pobývat nelegálně, to však žalobce odmítá.
- [3] Dále dle něj žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a to ve vztahu k přerušení žalobcovy studijní dráhy a nedostatečně jej individualizoval. Žalobce neshledává relevantním, že v době, kdy bylo rozhodnuto o neprodloužení pobytového oprávnění, již fakticky nestudoval. Absolventi jazykových kurzů se běžně jistou dobu rozhodují, který navazující studijní program, případně kterou školu, si zvolí. Nevyplyvá z toho zánik žalobcova účelu pobytu, kterým je studium.
- [4] Žalobce dlouhodobě žije v partnerském vztahu se svou přítelkyní, která vykonává zaměstnání ošetrovatelky ve Spolkové republice Německo a žalobce pravidelně navštěvuje. Oba hodlají uzavřít manželství. Uložené správní vyhoštění bezprostředně dopadá na možnost udržovat a dále rozvíjet jejich vztah.
- [5] Napadené rozhodnutí je nezákonné rovněž ve vztahu ke stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup. Ačkoli správní orgány formálně uvedly několik polehčujících a přitěžujících okolností, není stanovena délka doby dostatečně individualizována. Nebyla zohledněna povaha a intenzita jeho pochybení ani jeho subjektivní vztah k pobytové situaci. Proto je daná část rozhodnutí nepřezkoumatelná, případně odporuje mezím správního uvážení. Žalobce na území legálně pobýval 365 dní (povolení k pobytu za účelem studia) + 278 dní (řízení o žádosti o prodloužení pobytového oprávnění), dle údajů uváděných správními orgány trval žalobcův nelegální pobyt pouze 90 dnů. Žalobce nevěděl o nelegálnosti svého pobytu, čekal totiž, než mu bude doručeno rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. Současně sám přišel na pracoviště Ministerstva vnitra – OAMP, aby svou pobytovou situaci vyřešil. Měl v úmyslu získat překlenovací vízum. Domníval se, že z důvodu probíhajícího správního řízení je jeho

pobyt stále legální. K závěru žalovaného o účelovosti tvrzení dobré víry žalobce zdůrazňuje, že pouhá skutečnost, že dané překlenovací vízum platilo jen do 31. 3. 2025, stejně jako žalobcova možnost online sledování stavu řízení, samy o sobě nevypovídají o vědomém a účelovém nelegálním pobytu žalobce. Z tohoto žalobce vyvozuje, že měl na příslušné pracoviště přijít v době, kdy končila platnost daného překlenovacího štítku, nebo bezprostředně poté. Uvádí, že i tak by se ale o nelegálnosti svého pobytu nedozvěděl, jelikož řízení o jeho žádosti v té době ještě nebylo ukončeno (tak se pravomocně stalo až 23. 7. 2025).

- [6] Rovněž namítá, že správní řízení bylo vedeno v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „s. ř.“), a § 3 téhož zákona.
- [7] Z výše uvedených důvodů žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového.

III. Vyjádření žalovaného

- [8] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k žalobní námitce, kde žalobce poukazoval na svůj partnerský vztah s ženou pracující v Německu, žalovaný uvedl, že tuto argumentaci žalobce zvolil až v podané žalobě. Předtím nic takového netvrdil ani při své výpovědi dne 22. 10. 2025 ani dále během odvolacího řízení. Žalovaný má za to, že tento vztah se nevyznačuje takovou délkou ani intenzitou bránící žalobcovu správnímu vyhoštění.
- [9] Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout, jelikož neshledal žádné pochybení prvostupňového orgánu.

IV. Replika žalobce

- [10] Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného, který zpochybnil žalobcovo tvrzení o partnerském vztahu bránícím jeho správnímu vyhoštění. Uvedl, že v době, kdy byl vyslýchán (22. 10. 2025), a rovněž v době, kdy podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ještě jeho přítelkyni nebylo vydáno německé vízum. Proto se nenacházela na území České republiky, ani jiného státu Evropské unie. K vydání víza došlo dne 18. 11. 2025. Vízum je platné od 20. 11. 2025 do 19. 11. 2026. Žalobcova odpověď během výslechu, kdy by tázán na společnou domácnost a na rodinné příslušníky v České republice či jiném členském státě, tak byla pravdivá. Otázka, týkající se výslovně partnerského vztahu s osobou, která by se nacházela mimo Českou republiku či Evropskou unii, položena nebyla. Podstatná změna žalobcových poměrů tak nastala až v době po podání odvolání a zároveň ještě před podáním žaloby.

V. Obsah spisu

- [11] Z obsahu správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti, které má za podstatné pro rozhodnutí o věci.
- [12] Z úředního záznamu prvostupňového orgánu ze dne 22. 10. 2025, č. j. KRPA-332800-1/ČJ-2025-000022, vyplynulo, že téhož dne byla personálem Ministerstva vnitra – OAMP přivolána policejní hlídka, jelikož bylo kontrolou žalobce zjištěno, že na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Následně byla u žalobce provedena pobytová kontrola, při které byl žalobce ztotožněn. Na místě kontroly byl poté omezen na osobní svobodě v režimu zajištění. Žalobce byl ještě téhož dne propuštěn na svobodu.

- [13] V žalobcově cestovním dokladu vydaném Indickou republikou, XXX, není vyznačeno žádné platné pobytové oprávnění na území České republiky.
- [14] Obsahem správního spisu je též „Protokol o výsledku účastníka správního řízení“ ze dne 22. 10. 2025, č. j. KRPA-332800-9/ČJ-2025-000022-SV. Výslechu byla přítomna tlumočnice z anglického jazyka, o kterou žalobce požádal. Žalobce při výslechu uvedl, že je svobodný, nemá děti. Celá jeho rodina žije v Indii, včetně jeho rodičů a sestry. V Indii žalobce bydlí u své rodiny. Nevlastní tam žádný majetek. Jedná se o bezpečnou zem, kde mu nehrozí nebezpečí. Na území České republiky nepobývá žádný jeho příbuzný. Žije zde se svými spolubydlícími. Poprvé do České republiky přijel v dubnu roku 2023 za účelem studia, přičemž měl platné české vízum. Navštěvoval kurzy českého jazyka, avšak nestudoval na vysoké škole. Jeho zdravotní stav je dobrý, netrpí žádnou nemocí. Naposledy byl v Indii na návštěvě své rodiny od konce dubna do června roku 2025. Odlétal zpět do České republiky dne 17. 6. 2025. Žalobce uvedl, že od doby, kdy se naposledy vrátil do České republiky, zde nestuduje, avšak vhodné studium hledá. Rovněž nikde nepracuje. Dále byl žalobce tázán, zda si je vědom toho, že jeho žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia byla dne 24. 6. 2025 zastavena. Odpověděl: XXX Dále uvedl, že proti zastavení řízení o jeho žádosti nepodal odvolání, jelikož čekal, než mu bude rozhodnutí doručeno. Správní orgán se jej následně dotázal, zda si je vědom toho, že rozhodnutí o zastavení žádosti nabylo právní moci dne 23. 7. 2025 a od následujícího dne žalobce nemá platné pobytové oprávnění. Žalobce uvedl: „Ano, jsem si toho vědom.“ Žalobce nikdy v minulosti nežádal o mezinárodní ochranu. Ve vztahu k ubytování v České republice uvedl: „XXX Na území není žádná osoba, vůči které by měl žalobce vyživovací povinnost. Žalobce získává peníze na zdejší pobyt od své rodiny (včetně peněz na případné vycestování z území). V České republice nemá žádný majetek. Na otázku, zda má sjednáno zdravotní pojištění, nebo zda může prokázat zajištění úhrady nákladů zdravotní péče, uvedl, že ano. Dále byl tázán, zda mu ve vycestování z území brání nějaká překážka, načež uvedl, že nikoli. Žalobce na území nepáchal žádnou trestnou činnost. Není rodinným příslušníkem občana České republiky nebo Evropské unie, ani s takovou osobou nesdílí společnou domácnost. Na otázku, zda má k České republice nějaké vazby (ekonomické, kulturní, společenské, případně v podobě závazků či pohledávek), žalobce uvedl, že v současnosti nikoli. Poté byl tázán, zda si je vědom povinnosti k legálnímu pobytu na území disponovat platným cestovním dokladem či platným povolením k pobytu. Odpověděl, že ano. Následně uvedl svou doručovací adresu v České republice/pozn. soudu: tato se shoduje s adresou, kterou žalobce uvedl v rámci otázky týkající se místa, kde je přihlášen k pobytu/ a také adresu v Indii. Následně žalobce uvedl: XXX
- [15] Součástí správního spisu je také kopie usnesení Ministerstva vnitra – OAMP ze dne 24. 6. 2025, č. j. OAM-41588-15/DP-2024, kterým bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti ze dne 19. 9. 2024 o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Důvodem bylo, že žalobce ke své žádosti nedoložil platný doklad o cestovním zdravotním pojištění. Rovněž žalobcův průkaz pojištěnce VZP byl neplatný (platnost do 30. 11. 2024). Žalobce byl vyzván k doplnění své žádosti ve stanovené lhůtě a byl také poučen, že se jedná o podstatnou vadu žádosti, která brání v jejím posouzení. Svou žádost však nedoplnil.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

- [16] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto. Žaloba není důvodná.
- [17] Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*
- [18] Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
- [19] Zdejší soud zkoumal, zda prvostupňový orgán (a posléze i žalovaný) v rámci svého rozhodnutí zohlednil kritéria, která jsou v žalobcově věci klíčová, tedy délku jeho pobytu na území, existenci rodinných vazeb na území, žalobcovy ekonomické poměry, jeho společenské a kulturní vazby na Českou republiku i obdobné vazby na jeho vlast (tj. Indii). Prvostupňový orgán na str. 4 (třetí odstavec) svého rozhodnutí přehledně a srozumitelně popsal, jak postupoval při zohlednění jednotlivých skutečností, které vyplynuly z žalobcovy zjištěné pobytové historie a z informací, které žalobce uvedl při svém výslechu. Uvedl i konkrétní přitěžující okolnosti (absence povolení k pobytu, absence studia, neřešení pobytové situace i tehdy, když se dozvěděl o zamítnutí své žádosti) a polehčující okolnosti (dobrovolné dostavení se na pracoviště Ministerstva vnitra – OAMP, zdravotní pojištění, spolupráce se správním orgánem, celkově první porušení právních předpisů a příslib dobrovolného vycestování do Indie a respektování příslušných správních rozhodnutí). Soud toto zhodnocení shledal přezkoumatelným a dostatečným.
- [20] Dále prvostupňový orgán na str. 4 (čtvrtý odstavec) vysvětloval, jaká kritéria bral v úvahu v rámci posuzování přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zda není dán nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Zde uvedl, že při hodnocení zohlednil, že žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, bydlí společně se svými spolubydlícími (nesdílí tedy společnou domácnost s občanem České republiky ani Evropské unie). Momentálně nestuduje ani nepracuje. Dále vzal v úvahu, že žalobce je svobodný, zdravý, děti nemá. Vůči žádné osobě také nemá vyživovací povinnost. Připomenul rovněž žalobcovu cestu do zpět do Indie v roce 2025, z čehož vyvodil, že žalobce se má kam vracet, ve své vlasti má bydlení a dostává

tam finanční prostředky od svých rodičů. Účel pobytu, kterým bylo studium, již není nadále plněn. Zdejší soud se s tímto rozsahem hodnocení ztotožňuje, jelikož byly vzaty v úvahu všechny podstatné skutečnosti vyplývající ze správního spisu, a bylo dostatečně srozumitelně uvedeno, proč došel prvostupňový orgán k závěru, že tyto nemohou založit nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života.

[21] Soud shledal, že na str. 5 ve druhém odstavci se následně prvostupňový orgán zabýval také souladem svého rozhodnutí s § 174a. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, „[u]stanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí“. Také zde má soud za to, že byly zohledněny všechny podstatné skutečnosti, které prvostupňový orgán zjistil, přičemž tyto přehledně uvedl a v kontextu žalobcovy věci zhodnotil. Byla tak vzata v úvahu kritéria žalobcem spáchaného protiprávního jednání (neoprávněného pobytu), délky jeho pobytu na území, nikoli seniorního věku, výborného zdravotního stavu, absentujících rodinných vazeb na území, finanční závislosti na rodičích žijících v Indii a společenských a kulturních vazeb na tamní území, které plynou i z žalobcovy návštěvy vlasti v roce 2025.

[22] Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že prvostupňový orgán náležitě zjistil skutkový stav, o kterém tak nejsou důvodné pochybnosti. Uvedl rovněž, že si v návaznosti na žalobcovu odvolací argumentaci od Ministerstva vnitra – OAMP dožádal předmětné pravomocné usnesení o zastavení řízení ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení jeho pobytového oprávnění. Požádal rovněž o předložení dokladu o doručení. Dne 17. 2. 2026 tak žalovaný obdržel sdělení týkající se doručování daného usnesení a rovněž žádaný doklad o jeho doručení. Usnesení bylo doručováno žalobci na jím nahlášenou adresu pobytu skrze provozovatele poštovní přepravy, kdy byl uplatněn postup dle § 24 s. ř., jelikož si žalobce svou zásilku nevyzvedl do 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí. Tato skutečnost vyplývá z kopie příslušné doručenký. Došlo tedy k doručení usnesení zákonným způsobem. Žalovaný dodal, že následně vyrozuměl žalobce dle § 36 odst. 3 s. ř. o doplnění spisového materiálu a o možnosti vyjádřit se k němu. Této možnosti však žalobce nevyužil. Soud shledal, že výše uvedená zjištění žalovaného odpovídají obsahu správního spisu, ve kterém je založeno „Poskytnutí informace o řízení“ ze dne 17. 2. 2026, dále také kopie usnesení o zastavení řízení ze dne 24. 6. 2025 a rovněž odkazovaná doručenka. Z ní soud zjistil, že daná zásilka byla (dle „Prohlášení v případě vrácení zásilky“) připravena k vyzvednutí dne 27. 6. 2025. Dále je na ní otisk razítka „Adresát nemá schránku“. Na přední straně doručenký je sice zaškrtnuto políčko „Nevracet, vložit do schránky. Uložit jen 10 dnů“, avšak na druhé straně je v prohlášení v případě vrácení zásilky viditelný otisk datumky v poli „Zásilka byla vrácena odesílateli dne“. Dané datum není kompletně otisknuto, tudíž není čitelné. První číslice je zřejmě „8“. To odpovídá razítku pošty, na kterém je datum 8. 7. 2025. Na základě výše uvedeného soud shledal, že usnesení o zastavení řízení bylo žalobci doručeno řádně. Posledním dnem

k vyzvednutí zásilky bylo pondělí dne 7. 7. 2025 (desátý den, 6. 7. 2025, totiž připadl na neděli). Doručováno bylo v souladu s ust. § 169a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je věcí cizince, aby sdělil správnímu orgánu aktuální adresu svého pobytu, a v této adrese se zdržoval, resp. umožnil doručujícímu orgánu (poště), aby zde mohla zanechat oznámení o doručování zásilky. Pokud podmínky pro zanechání tohoto oznámení pošty žalobce neumožnil, nemůže se domáhat toho, že o doručování zásilky nebyl uvědoměn, neboť se tak stalo jeho jednáním, nikoliv pochybením správního orgánu či pošty.

- [23] Nad rámec výše uvedeného posouzení námitky absence řádného doručení rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o prodloužení pobytového oprávnění soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, kde byla vypořádávána obdobná námitka. V bodě 29 se uvádí: *„Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, který se týkal rovněž správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, „[p]ro uložení správního vyhoštění není podstatné ani to, zda se cizinec daného [protiprávního] jednání dopustil zaviněně, či nikoli“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3 Azs 264/2014 – 25, či ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54). V nyní zkoumaném případě tak pro rozhodování o správním vyhoštění nebylo relevantní, zda nebo kdy se stěžovatel seznámil s výsledkem řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Při rozhodování bylo podstatné to, že stěžovatel naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tj. že byl zjištěn jeho pobyt na území ČR bez platného oprávnění.“* Soud k výše uvedenému dodává, že ačkoli byl v daném případě důvod ke správnímu vyhoštění založen na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tedy nikoli dle písm. b) bodu 4 téhož ustanovení, považuje soud dané závěry za použitelné i v této věci. Příležitý je rovněž výše zvýrazněný závěr o nerelevanci zavinění ve vztahu k neoprávněnému pobytu. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným, který na str. 6 ve třetím odstavci v rámci vypořádání námitky „nešťasně shody okolností“, které vedly k neoprávněnému pobytu žalobce, uvedl, že z definice správního vyhoštění obsažené v § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že jde o ukončení pobytu cizince na území. Nejedná se tedy o sankci uloženou v trestním řízení. Proto se zavinění nedokazuje.

- [24] V napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 6 v prvním odstavci uvedl, že žalobce měl možnost stav daného řízení sledovat online. Toto tvrzení žalobce potvrdil v rámci svého výslechu (viz výše). Žalovaný následně dodal: *„Je pravda, že z těchto stránek vyplývá, že cizinec má následně obdržet písemnou formu rozhodnutí, proti kterému je možno se odvolat a účastník řízení tedy nemohl znát datum, kdy usnesení (...), kterým byla jeho žádost zamítnuta nabylo právní moci, nicméně výsledku řízení si musel být vědom“.* Žalovaný rovněž přisvědčil žalobcově odvolací námitce, že otázka položená během výslechu, ve znění *„Jste si vědom, že rozhodnutí o zastavení Vaší žádosti (...) nabylo právní moci dne 23. 7. 2025 a od následujícího dne pobýváte na území bez platného povolení k pobytu?“*, je zavádějící. I přesto trval na tom, že žalobce byl o výsledku řízení informován a k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců skutečně došlo. Žalovaný poté uvedl, že poté, co žalobce z online sledování stavu své žádosti zjistil, že mu pobyt povolen nebyl, *„mohl a měl se ve svém vlastním zájmu zabývat tím, proč mu rozhodnutí ze dne 24. 6. 2025 dosud nebylo doručeno, mnohem dříve než 22. 10. 2025, a to i s ohledem na možné využití*

lhůty pro podání odvolání v dané věci a skončené platnosti překlenovacího štítu“. Soud k výše uvedenému konstatuje, že s ohledem na obsah výpovědi žalobce při výslechu, kde potvrdil, že řízení o žádosti sledoval online a výsledek řízení mu byl znám, nemohl být žalobce v dobré víře ve vztahu k oprávněnosti svého pobytu na území.

[25] Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný vypořádal námitku rozporu uložení správního vyhoštění s ustanovením § 174a. Odkázal na str. 4-5 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ve vztahu k tvrzení žalobce, že po vyřešení pobytové situace plánuje dále studovat, uvádí, že shledal, že prvostupňový orgán učinil rozbor žalobcovy pobytové historie, kdy navštěvoval pouze kurz českého jazyka, avšak dále již nestudoval. Tvrzení o záměru pokračovat ve studiu shledává rozporným s obsahem jeho výpovědi ze dne 22. 10. 2025. Rovněž žalobce nijak neprokázal tento svůj úmysl. Nepředložil například jakýkoli doklad, který by prokazoval započetí studia. Dále uvedl, že nesouhlasí s námitkou nemožnosti požádat v případě uložení správního vyhoštění o stejný typ pobytového oprávnění na zastupitelském úřadě. Podotkl, že poté, co žalobce vycestuje z České republiky, jeho zdejší studijní možnosti budou na určitou dobu omezeny, avšak vzhledem k tomu, že nyní žalobce nestuduje, nedojte k přerušení ani ukončení jeho studia. Ve vztahu k dalším kritériím dle § 174a provedl žalovaný zhodnocení obsahově totožné s posouzením, které uvedl prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí. Ve vztahu k odvolací námitce nadměrných nákladů spojených s vycestováním žalovaný poukázal na finanční prostředky, které žalobce získává od svých rodičů, přičemž žalobce při výslechu uvedl, že by mu je poskytli i na vycestování. Pro případ, že by tomu tak nebylo, žalovaný připomněl možnost požádat o úhradu nákladů spojených s dobrovolným návratem dle § 123a zákona o pobytu cizinců, kdy je tak možné získat úhradu poloviny příslušných nákladů. Rovněž konstatoval, že žalobce může požádat o pomoc s návratem některou z neziskových organizací, které se touto problematikou zabývají (např. IOM), přičemž jejich kontakty jsou veřejně dostupné na internetu. Výše uvedené posouzení přiměřenosti uložení správního vyhoštění žalovaným je dle názoru soudu dostačující, přičemž odpovídá obsahu písemností založených ve správním spise.

[26] Ve vztahu k délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území (1 rok), žalovaný na str. 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí zhodnotil, že se jedná o adekvátní výši. Uvedl, že tato délka není nepřiměřeně přísnou ve srovnání s obdobnými případy jejího uložení. Zopakoval také jednotlivé přitěžující a polehčující okolnosti, které byly v žalobcově věci vzaty v úvahu (viz výše). Zdejší soud se s tímto názorem žalovaného ztotožňuje. Žalobcův neoprávněný pobyt na území činil dohromady 91 dnů (období od 24. 7. 2025 do 22. 10. 2025). K tomuto lze odkázat na bod 29 rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2025, č. j. 21 A 30/2025-23, kde je shrnuto, jak bylo krajskými soudy za rok 2025 (ke dni vydání daného rozsudku) rozhodováno o délce doby, po kterou není umožněn vstup na území. V daném rozsudku se uvádí: *„Ačkoli je doba jednoho roku zdaleka nejčastější a vyskytovala se v nadpoloviční většině případů, které soud dohledal (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2025, č. j.: 21 A 55/2024-16, ze dne 3. 1. 2025, č. j.: 21 A 53/2024-12, ze dne 23. 1. 2025, č. j.: 19 A 61/2024-23, ze dne 29. 1. 2025, č. j.: 20 A 60/2024-24, ze dne 10. 3. 2025, č. j.: 2 A 8/2025-14, ze dne 15. 4. 2025, č. j.: 21 A 11/2025-15, ze dne 28. 4. 2025, č. j.: 16 A 11/2025-15, ze dne 15. 5. 2025, č. j.: 2 A 13/2025-30, ze dne 24. 6. 2025, č. j.: 2 A 23/2025-28, ze dne 25. 6. 2025, č. j.: 16 A 21/2025-32, ze dne 30. 6. 2025, č. j.: 21 A 21/2025-22, ze dne 3. 7. 2025, č. j.: 16 A 22/2025-13, a ze dne 14.*

7. 2025, č. j.: 16 A 24/2025-17, usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2025, č. j.: 53 A 1/2025-17, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2025, č. j.: 55 A 1/2025-24), správní orgány rovněž uložily dobu 3 měsíců (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2025, č. j.: 20 A 56/2024-25), 6 měsíců (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 4. 2025, č. j.: 35 A 23/2024-37, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 21. 1. 2025, č. j.: 73 A 11/2024-25), 18 měsíců (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2025, č. j.: 19 A 58/2024-24), 2 let (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 3. 2025, č. j.: 66 A 3/2025-25, rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2025, č. j.: 57 A 2/2025-27, a ze dne 26. 5. 2025, č. j.: 36 A 8/2025-26, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2025, č. j.: 16 A 19/2025-18) a 4 let (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2025, č. j.: 20 A 62/2024-29).“ Z nedávných rozhodnutí lze odkázat například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 5. 2026, č. j. 29 A 12/2026-19, kde soud neshledal nepřiměřenou délku doby 15 měsíců, která byla uložena ve věci neoprávněného pobytu v délce 41 dnů (dle totožného ustanovení jako v nyní posuzované věci). Žalobce ve vztahu k této námitce odkazoval například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci se sp. zn. 5 Azs 225/2025. V daném rozhodnutí však Nejvyšší správní soud v bodě 12 konstatoval, že „[s]právní orgány žalobci uložily správní vyhoštění v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců, tedy pro jeho pobyt na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu oprávněn nebyl. V takovém případě lze cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států až na 5 let. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států, byla v nyní posuzovaném případě stanovena na 2 roky, tj. v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí. Správní orgány z těchto mezí v případě žalobce zjevně nevybočily. Soudní přezkum by se proto měl v této věci omezit pouze to, zda správní orgány svého správního uvážení nezneužily, resp. zda nevybočily ze své ustálené správní praxe.“ V žalobcově věci byla zvolena ještě kratší délka této doby, proto soud neshledal, že by správní orgány zneužily svého správního uvážení. Žalobce odkazoval také na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci se sp. zn. 66 A 12/2025. V něm byla zvolena doba v délce šesti měsíců. Jelikož však prvostupňovým orgánem provedené správní uvážení nevybočilo ze zákonných ani judikатурních mezí, nemá soud skutečnost, že v odkazované věci byla zvolena o polovinu kratší délka doby, za rozhodnou pro žalobcovu věc.

- [27] Námitkou partnerského vztahu bránícího správnímu vyhoštění se judikatura správních soudů zabývala již opakovaně. Zdejší soud například v rozsudku ze dne 20. 6. 2024, č. j. 16 A 17/2024-16, posuzoval obdobnou námitku, kdy žalobcova přítelkyně navíc (na rozdíl od nyní posuzované věci) žila přímo na území České republiky. V bodě 26 soud uvedl, že „nepovažuje tuto rodinnou vazbu žalobce za natolik zásadní, aby mohla mít vliv na možnost jeho vycestování do vlasti. Žalobce sice sdělil, že s přítelkyní má již žít přibližně tři a půl roku, nicméně délka vztahu bez dalšího nedokládá nepřiměřenost, tím spíše, pokud žalobcův neoprávněný pobyt víceméně koresponduje s tvrzeňou délkou partnerského vztahu. Žalobce sdělil, že jeho přítelkyně je rovněž z Indonésie, přičemž k tomu správní orgán I. st. uvedl, že je tedy možné, aby za situace, kdy jeden z partnerů nemá v ČR povolen pobyt, se partneri navrátili do vlasti, pokud budou chtít spolu nadále být. Soud uvádí, že tato možnost zde nepochybně je, žalobce nesdělil žádný důvod, proč by se alespoň dočasně nemohla jeho partnerka do vlasti vrátit s ním. Bude pak na žalobci, aby si vyřídil pobytové oprávnění, bude-li chtít se do ČR opět navrátit a dále zde pobývat. Alternativně je rovněž možné, aby partnerka žalobce

ve vlasti navštěvovala, nebo spolu mohou být přinejmenším v kontaktu prostřednictvím prostředků dálkové komunikace“. Soud se s výše uvedeným ztotožňuje a považuje dané konstatování soudu za příléhavé i v nyní posuzovaném případě. Soud nepřehlédl, že žalobce k podané žalobě přiložil kopii cestovního dokladu své partnerky, kopii jejího víza vydaného Spolkovou republikou Německo s platností od 20. 11. 2025 do 19. 11. 2026 a rovněž kopii pracovní smlouvy uzavřené mezi ní a německým zdravotnickým zařízením dne 26. 8. 2025. Tyto dokumenty však nemá soud za průkazné ve vztahu k námitce nepřiměřenosti žalobcova vyhoštění. Nevyplývá z nich samotná existence partnerského vztahu mezi žalobcem a danou osobou. Jak je zdůrazněno ve výše citované pasáži, nelze namítanou rodinnou vazbu hodnotit pouze na základě délky daného vztahu. Ostatně ani sám žalobce nesdělil, jak dlouho vztah s jeho partnerkou trvá. Ve vztahu k žalobcově argumentaci, že v době jeho výsledku i v době podání odvolání jeho partnerka ještě neměla vyřízené vízum v členském státě Evropské unie, a proto daný vztah nezmiňoval, soud uvádí následující. Soud nepopírá, že partnerské vztahy procházejí v čase vývojem, a proto se může jejich podoba a intenzita lišit v rámci jednotlivých období (i v žalobcem zmiňovaných období před podáním odvolání a v období po podání odvolání). Zároveň je však zapotřebí zdůraznit, že důkazní břemeno ohledně tvrzeného vztahu nese žalobce. Bylo tudíž na něm, aby prokázal neslučitelnost správního vyhoštění s daným partnerským vztahem. Pokud se žalobce rozhodl daný vztah při svém výsledku nezmiňovat (ať už v jakékoli podobě, ve které v daném čase existoval), oslabil tímto váhu svých pozdějších tvrzení, která žádnými jinými důkazními prostředky neprokázal. Dle § 174a odst. 1 věty poslední zákona o pobytu cizinců se stanoví, že „[ú]častník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“. K tomuto lze odkázat také například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28. Zároveň soud v návaznosti na výše uvedenou citaci rozsudku šestnáctého senátu zdejšího soudu připomíná, že ani v případě, že by žalobce svůj vztah náležitě doložil, by tím nebyla automaticky prokázána také nepřiměřenost správního vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud tak nemá za prokázanou samotnou existenci tvrzeného vztahu. Dále vzal v úvahu také to, že se jedná o námitku partnerského vztahu, nikoli manželského. Žalobce s danou osobou nemá žádné děti. Nemá zde tedy k nikomu vyživovací povinnost.

- [28] Ve vztahu k námitce nezhodnocení možnosti postupu dle § 50a je potřeba připomenout, že Nejvyšší správní soud k tomuto konstantně judikuje, že žalovaný nemá při naplnění důvodů pro uložení správního vyhoštění možnost odchylovat se od litery zákona. K tomuto lze odkázat například na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33. K žalobcem odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2025, č. j. 56 A 21/2025-14, zdejší soud poukazuje na znění jeho bodu 11, kde tamní soud ve vztahu k § 50a odst. 2 písm. b) /aplikace tohoto ustanovení se žalobce v nyní posuzované věci domáhal/ uvedl, že se použije jen v případech, kdy nejsou shledány důvody k rozhodnutí o správním vyhoštění, anebo v situaci, kdy by takové rozhodnutí způsobilo nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Ani jedna z výše uvedených situací nebyla žalovaným shledána naplněnou, s čímž se zdejší soud ztotožňuje (viz výše). Z toho důvodu soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

- [29] S ohledem na výše uvedené posouzení soud neshledal, že by správní orgány porušily ustanovení § 2 odst. 2 a 4 s. ř. ani ustanovení § 3 s. ř.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- [30] V dané věci tak soud na základě výše popsaných úvah došel k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
- [31] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).
- [32] Výrokem II. rozhodl o nákladech řízení. Tento výrok je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha dne 21. května 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
samosoudce